

Om levenskracht

DATUM	24 mei 2020 7 ^e zondag van Pasen
VOORGANGER	Anneke Grunder o.p.
EERSTE LEZING	Handelingen van de apostelen 1, 12 - 14.
EVANGELIE	Johannes 17, 1 – 11a

OVERWEGING

Beste mensen,

het proces dat wij momenteel doormaken heeft al eens eerder plaatsgevonden: zoals wij ons vanaf half maart terug moesten trekken in onze huizen om ons te beschermen tegen het gevaar van het coronavirus, zo sloten de leerlingen zich na de dood van Jezus op in hun huis, om zich veilig te weten tegen het optreden van de Joodse leiding.

Nu gaat de samenleving voorzichtig 'van het slot', we mogen af en toe weer 'opladen'. Maar een groot deel van onze tijd brengen we noodgedwongen nog in huis en eigen tuin door. En de leerlingen van Jezus blijken hetzelfde te doen: ze zijn naar de Olijfberg gegaan, die berg vlak bij de stad. Volgens een visioen van de profeet Zacharia is dat de plaats is waar God met zijn voeten een vluchtweg maakt uit benauwdheid en verdriet. Het wordt in het evangelie de plaats waar het afscheid van Jezus ruimte moet gaan maken voor de komst van de Geest, de helper en inspirator, die ons nieuw leven inblaast.

Maar die Geest laat zich niet commanderen of opvragen: de leerlingen moeten, net als wij wachten, zich in hun huis terugtrekken, in de 'bovenkamer'. Dat is meer dan een bovenverdieping, het is beeld van ons leven met de Eeuwige, die 'in den hoge' woont. Daar, in de sfeer van verstillings en gebed moeten ze wachten, rustig en saamhorig, want alleen samen komen ze deze crisis te boven. En die saamhorigheid vergt aandacht voor ieder persoonlijk: niet voor niets worden juist hier – en niet op het Pinksterfeest – de namen van alle elf overgebleven apostelen genoemd.

Nee, makkelijk is dat wachten niet, het vergt aanvaarding en begrip, gebed en uithoudingsvermogen, loslaten, wachten. Maar zo wordt voor ons en voor hen de pijn en de moeite een kans op spirituele groei én groei in verbondenheid.

Het evangelie vertelt ons ook van verlangen naar verbondenheid. Maar daarbij hebben we wel een paar hobbels te nemen! Het speelt al direct in die openingszin: 'toon nu de grootheid van uw Zoon,

dan zal de Zoon uw grootheid tonen'. De klassieke vertaling zegt het nog plechtiger: 'verheerlijk dan nu uw zoon, dan zal de zoon u verheerlijken'. Je zou dat kunnen verstaan als een loftuiting op zichzelf of zelfs een vorm van chantage. Maar dat past niet bij de dienende houding van Jezus. Het moment van dat Jezus dit gebed uitspreekt helpt ons misschien om beter te begrijpen wat er gebeurt: Jezus bidt dit gebed tijdens het laatste avondmaal met zijn leerlingen. Bij Johannes is dat tijdens het Paasfeest, het feest van de uittocht uit Egypte, het feest van bevrijding. Jezus weet dat hij vlak voor zijn dood staat en zijn leven en werk uit handen moet geven. Deze bede wordt dan een vraag aan de Eeuwige om achter hem te gaan staan.

Je kunt het Griekse en Hebreeuwse woord ook vertalen met: 'geef mij gewicht, opdat ik u gewicht geve'.

Jezus bidt dus dat zijn werk in God betekenis mag krijgen, voltooid mag worden. Hij vertrouwt daar op vanwege de intense band tussen hem en de Vader. Dat is voor hem belangrijk, want - zo dankt Jezus -

'U hebt me begenadigd om bevrijdend te werken, om eeuwig leven te schenken'.

Weer zo'n woord dat misverstand oproept: 'Eeuwig leven' is geen tijdsbegrip. Het betekent niet: 'leven voor altijd', maar 'leven met God', verbonden met de Liefdevolle, de Barmhartige. Jezus gunt zijn mensen dus het geluk dat hem ten deel valt: te leven vanuit Gods liefde. De inzet daarvoor legt hij hier terug in Gods hand. Daarmee is hij niet op zichzelf, maar op zijn naasten gericht!

Hij ziet zijn leerlingen als een geschenk van Godswege! Dat past ook, want wie God zijn vader noemt,

maakt andere mensen vanzelfsprekend tot zijn broers en zussen. Zij zijn immers ok kinderen van de Eeuwige, die daarbij een voorkeur heeft voor de meest kwetsbaren.

Jezus heeft dat alles geleefd en ziet op dit moment de kracht van zijn leerlingen oplichten: zij hebben Gods woord bewaard en Jezus als zijn gezondene herkend. Hij steekt de loftrumpet over hèn!

Misschien kent u in deze coronatijd van zorg en spanning die ervaring ook wel: dat, nu het er op aan komt, in ons en onze naasten -ondanks de moeite van deze tijd - soms een kracht vrijkomt die ons optilt boven onszelf. Een kracht die ons hechter aan elkaar verbindt dan ooit tevoren, die ons de weg wijst naar waar het ten diepste om gaat: een wereld die goed is, rechtvaardig trouw, het koninkrijk van God.

Dat is wat Jezus zijn leerlingen en ons toewenst nu hij naar zijn vader terugkeert: dat wij van de wereld – die voor Johannes vol is van het kwade - van Gods liefde getuigen mogen in ons samenzijn en in ons handelen in die wereld.

Dat de langzame gang en het wachten van nu niet alleen de leerlingen toen, maar ook ons nu, mag leiden naar de Geest. De Geest die ons zal doen opleven, die ons inspireert tot nieuwe dingen en creatieve oplossingen, tot mildheid, wijsheid en geduld, tot zachtmoedigheid en trouw. Dat die Geest mag gaan waaien, kome wat komt!